

GRADSKO KAZALIŠTE MALI PRINC

BEZ TREĆEGA

MILAN BEGOVIĆ

MILAN BEGOVIĆ

BEZ TREĆEGA

Redatelj: PETAR BULJEVIĆ

Autor: MILAN BEGOVIĆ

Igraju:

IVANA GIOVE ŽUPA kao Giga Barić,

MARIJAN GRBAVAC kao Marko Barić

Autor glazbe: MIKI NOPLING @stajnerrecords

Scenografija: Atelje G@T

Kostimografija: Atelje G@T

Fotografija: Lucija Kovačić

Oblikovanje svjetla: Damir Dolina

Premijera: 15.11.2025., Omiš

„GORNJOGRADSKA PENELOPA U OMIŠU“

Psihološka drama (tragedija) „Bez trećega“ napisana je u tri čina, a nastavak je djela Giga Barićeva, studije koja govori o patološkoj ljubomori koja se, bez bilo kakvog povoda, javlja u odnosu između žene i muškarca. Drama ima sličnu temu koja se nadovezuje na Odisejev povratak iz rata, kada je kraj obilježen ubojstvom ljubomornog i nasilnog muža. Kulturno ostvarenje hrvatske dramske književnosti postavljamo o 150. obljetnici rođenja Milana Begovića, toga svjetskog putnika i pustolova ljudske duše, čija je sudbina obilježila put hrvatske zbilje u vremenu iza nas. Psihološka drama o postojanosti ljubavi i prokletstvu ljubomore, s vječnim pitanjima o kolopletu odnosa muškarca i žene, o onoj neizrecivoj tajni pripadanja, odvija se u nizu varijacija i dramskih preokreta. Iako postavljena nebrojeno puta, pred glumce uvijek i iznova stavlja nove izazove, a publiku podsjeća na moć Begovićeve dramske riječi i njegov jedinstven senzibilitet.

Na početku djela autor navodi čitatelju da se radnja odvija u Zagrebu, u jednokatnici na Gornjem gradu u Kuševičevoj ulici, krajem veljače 1926. godine, a djelo čine dva lika, Giga i Marko Barić.

Prvo prikazivanje imala u Zagrebu 1931. godine, a tijekom nastajanja doživjela je zanimljive trenutke i prošla puno promjena.

Teza koju autor postavlja na samom početku djela nam tvrdi da je ljubomora glavnog lika Marka Barića, a koji je opisan kao moderni Odisej, neutemeljena i bez razloga. Uzrok njegove ljubomore se ne nalazi u njegovoj ženi Gigi Barić, nego u njegovom liku, njegovoj mračnoj dubini koja obiluje staleškim i osobnim nesigurnostima i logoraško-ratnim traumama koja mu preplavljaju biće. Ista teza se može primijeniti i na protagonista tragedije Williama Shakespearea, Otela, a povlači se i crta s mitološkim Odisejem, pa je tako glavni lik Marko Barić prikazan kao Odisej novog, modernog doba. To je bitna karakteristika ovog zanimljivog lika hrvatskog Odiseja.

Kao i Shakespeare u svom djelu Otelo, Begović u svojoj drami daje čitatelju naslutiti koji je pravi uzrok ljubomore njegova glavnog lika. Naime,

pravi uzrok se krije u statusnoj i društvenoj razlici između Marka i Gige, a nakon povratka iz zarobljeništva, te iste razlike postaju nepremostive. Fino psihološko nijansiranje dotičnog Marka izvrsno je donio Marijan Grbavac mukotrpnim radom na liku Marka Barića.

Noseći u sebi dio užasa koji je proživio, Marko se kući vraća kao čovjek kojem je otet najvažniji dio života, početak bračnog života s voljenom osobom. Po povratku pronalazi svoju ženu jednako lijepu i šarmantnu kao i kad ju je on zadnji put vidio. Vrijeme nije imalo utjecaj na nju kao na njega. Ona je čak više, okružena brojnim proscima. Marko ne može podnijeti činjenicu da Giga nije prošla agoniju koju je on prošao, nego je svih osam godina uživala u blagodatima života, tako on bar misli. Zapravo, on uopće ne osjeća, on uopće ne čuje svoju ženu koja mu govori da tome i nije baš tako. Sve duboko njeno on uopće ne čuje i ne osjeća i promatra taj živi „objekt“ sasvim strano bez ikakvih emotivnih dodirnih točaka. Tu otvaramo i još jedan ključni dio ove priče, a tiče se recepcije u posjedovanju drugog ljudskog bića, u ovom slučaju Gige Barićeve, a koja potpuno isključuje ljubav kao ljekovitu silu koja čini čudesa, kako mu u jednom trenutku i govori njegova žena Giga. Drama propituje klasične obrasce i mehanizme kulturnog pamćenja te vječiti problem ženskog identiteta gornjogradske, zagrebačke Penelope.

Otelova i Markova ljubomora proizlazi iz nemogućnosti u potpunosti posjedovati ljudsko biće - ženu i označavanja kako bi svi drugi vidjeli da je „zauzeta“, upravljati njome, odlučivati o svemu za nju. Gledaju ih (Desdemonu i Gigu) kao lijepe trofeje, predmete želje drugih muškaraca koji ih ne mogu imati. U ovom slučaju, spolni čin se tumači kao znak posjedovanja te sama pomisao na nevjeru znači ne posjedovanje, spoznaja koja u njima izaziva brakolomne peripetije i užase pune nerazumijevanja.

Vidimo da je autor odlučio svoj roman nasloviti po središnjem liku te pod njega podvesti naizgled daleko širi tematski okvir podnaslovom Roman iz zagrebačkog poslijeratnog života. Time je Giga Barićeva postala značenjski nadređena „zagrebačkom poslijeratnom životu“. Što je to u Gigi što okuplja proscu? Zbog čega je baš ona predmet ekvivalentnih bračnih ponuda? Na to djelo također pokušava odgovoriti neprestanim sumnjama supruga te u završnom kobnom obračunu s mužem Markom. „Tko je Giga?“ radikalizirat će se u dramskome tekstu *Bez trećega*. Tko stoji

iza ljudskog integriteta? Da li ljudska sloboda ima svoju cijenu i čime je braniti? Zamišljena i ostvarena kao modernistička junakinja, Giga Barićeva na razini fabule oko sebe okuplja prosce, a da je nitko od njih potpuno ne poznaje. Intima se upoznaje u ljubavi i stvaranju unutarnjih veza između muškarca i žene Samostalnosti dijaloga prosaca suprotstavlja se razvedena priča o ženskom liku; ona se proteže na život koji je kao mitsko, obećano more, a u mnogim ženama živi i dan danas s okusom gorke slobode življenja.

U izvedbi omiške predstave u tri čina minimalistički utjecaj vidljiv je u dojmivim scenografskim i kostimografskim rješenjima Ateljea G@T iz Splita koja izvrsno funkcioniraju u samoj drami zahvaljujući i intencijama-prijedlozima Ivane Giove Župe koja igra Gigu Barić. Glazbu za ovaj komad je komponirao glazbenik Miki Nopling i to tečno, precizno i maštovito u smislu da glazba naprosto prožima umjetničko tkivo drame bilo da se radi o trenutnom ambijentu ili o najdubljim duševnim stanjima likova: čisto, maštovito i nenapadno.

Uzimajući u obzir spomenuto, predstava je mišljena u tradicionalnom doživljavanju dramskog teksta, ne zaboravljajući suvremenost igre ili života koji se zrcali na ritmu i brzini glumačkog govorenja i proživljavanja stanja muško – ženskih odnosa uvažavajući sve bitne komponente komada o kojem smo i prije govorili. Ivana Giove Župa i Marijan Grbavac u likovima Gige i Marka Barića u četiri mjeseca mukotrpnog rada, uspjeli su donijeti život, njegovu lakoću i svježinu čak i u najdubljim psihološkim stanjima i obogatiti ih, zahvaljujući svom izvrsnom glumačkom umijeću. Hvala im na tome! Zaista je bilo zadovoljstvo raditi s tako obredno posvećenim glumcima na koje bi i sam Milan Begović bio ponosan. Mislim da je Gradsko kazalište Mali Princ dobilo izvrstan komad u kojem će publika zaista uživati! I završio bih ovaj kratki pregled drame s riječima Gige Barićeve: „*Ljubomora je, dragi, kao i ljubav. Tu ne treba trećeg. Dvoje je dosta.*“

Pa neka to dvoje bude, u ljubomori ili ljubavi svejedno: vječno kazalište i njegova vjerna publika.

redatelj Petar Buljević

MILAN BEGOVIĆ

BEGOVIĆ, Milan, književnik, kazališni djelatnik i prevoditelj (Vrlika, 19. I 1876 — Zagreb, 13. V 1948). Sin Ivana, sitnoposjednika i trgovca u Vrlici, i File (Filomene), rođ. Bressan. Osnovnu školu polazio je u Vrlici, prvi razred gimnazije učio je privatno, a poslije prijamnog ispita u listopadu 1888. primljen je u drugi razred Velike realke u Splitu. Suučenic u razredu bio mu je V. Nazor s kojim se sprijateljio. Završivši sedmi razred, pristupio je ispitu zrelosti i 1894. dobio svjedodžbu na temelju koje se u jesen upisao na prirodoslovni studij Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Poslije četiri semestra zbog materijalnih teškoća prekinuo je studij i postao suplent u splitskoj gimnaziji (1896/1897). U rujnu 1897. položio je u Zagrebu gimnazijsku maturu, svojevrstan diferencijalni ispit, te upisao peti semestar romanistike u Beču. Našavši se ponovno u novčanoj oskudici, preuzima suplenturu u Zadru (od listopada 1898. do veljače 1899). U ljetnom semestru nastavio je studij, a 1899/1900. opet upisao sedmi i osmi semestar. Apsolvirao je u srpnju 1900. Od rujna 1900. bio je suplent u Velikoj realci u Splitu, a 1903. diplomirao je u Beču. Službujući kao profesor u Splitu, druguje s E. Vidovićem, I. Vojnovićem i I. Meštrovićem. Na liječenju u Topolšici 1908. upoznao je direktora hamburškog *Deutsches Schauspielhaus* Alfreda Bergera, koji ga je sljedeće godine zaposlio kao volontera u svome kazalištu. Odlaskom Bergera u bečki *Burgtheater*, Carl Hagemann postaje direktor, a B. dramaturg (1910). Za boravka u Hamburgu surađuje u tamošnjoj periodici, posebno u *Hamburger Nachrichtenu*. Od jeseni 1911. B. je bio i Hagemannov zamjenik u *Theater-Akademie*. Sredinom 1912. preuzeo je mjesto dramaturga i redatelja u kazalištu *Neue Wiener Bühne* u Beču. Zbog materijalnih teškoća bio je kraće vrijeme i ugovorni dramaturg te glavni redatelj Srpskoga narodnog pozorišta u Novom Sadu (1913). Od 1914. do sloma Austro-Ugarske prima plaću od Velike gimnazije u Sarajevu. Austrougarsku vojsku služio je pretežno u intendantskim jedinicama u Beču (1915–1918), a jugoslavensku, pri vojnoj misiji u Beču (1919). Od svibnja 1920. B. je službovao u Povjereništvu za prosvjetu i vjeru u Hrvatskoj i Slavoniji u Zagrebu, a iste godine bio je suradnik u zagrebačkoj glumačkoj školi. God. 1921/1922. uređuje i izdaje s Lj. Wiesnerom časopis *Kritika*. Član je i redakcije dnevnika *Novosti*. God. 1923. uređuje i *Savremenik*, a 1932. ga suuređuje s A. Bonifačićem. U travnju 1927. postavljen je za ravnatelja Drame. Zbog aktualnih političkih aluzija u njegovoj drami *Hrvatski Diogenes* smijenjen je i početkom 1929. premješten u gimnaziju. Umirovljen je u veljači 1932. Od 1932. do 1938. živio je u dvorcu Bisagu kod Zeline, a posljednje desetljeće proveo je uglavnom u Zagrebu. Često je odlazio u inozemstvo na premijere svojih djela, mnogo putovao i bio u gotovo svim evropskim zemljama. Odlikovan je francuskom Legijom časti. Za dopisnog člana JAZU izabran je 1936. — B. je autor pjesama, humoreski, pripovijesti, novela, romana, putopi-

Milan Begović sa suprugom Annerl na balkonu zagrebačkog stana u Jurjevoj ulici

sa, drama i komedija, književnih studija, eseja, feljtona, književnih i kazališnih kritika te opernog libreta. U književnosti se javio kao šesnaestogodišnjak pjesmom *Nad spomenikom Viških junaka* prigodom 25-god. viškog boja, objavljenom u zadarskom *Narodnom listu* 1891. pod pseudonimom *Tugomir Cetinski*. Pjesničku afirmaciju postigao je zbirkom ljubavne lirike *Knjiga Boccadoro* (1900), larpurlartističkim, hedonističko-epikurejskim bijegom u svijet snova i erotike. Njome se potvrdio kao predstavnik poetskog estetizma i postao jedan od vodećih pjesnika hrvatske moderne. Autor je kantate *Hrvatska pjesma* (1901), napisane u slavu četiristogodišnjice hrvatskog pjesništva, te humanističko-pacifističkoga sonetnog ciklusa od 18 soneta *Život za cara* (1904) s tematikom iz rusko-japanskog rata. Tu je izvanjsku igru osjećaja i erotsku tematiku zamijenio proturatnim zanosom, unoseći određeno dramsko svojstvo kontrastiranjem događaja i ambijenata. U kasnijim pjesmama (*Vrelo*, 1912) vraća se hedonističko-renesansnim ugođajima i motivima izvan domašaja realnosti. Begovićev prozni rad odlikuje se jezičnom profinjenošću i čitkošću te izrazitom senzualnošću; sastoji se od triju romana, četiriju knjiga humoreski, novela i pripovijedaka te više manjih tekstova objelodanjenih u periodici. Izdava se lirski roman *Dunja u kovčegu* (1921), gdje je impresionističkim lirskim i dramskim zahvatima narušio uobičajena strukturna načela romana. Kompozicijski složen panoramski roman iz zagrebačkog života, sa širokom ljestvicom erotskih tema, *Giga Barićeva*, znači prodor u društvenu i psihološku problematiku građanskog društva. Roman je najprije izlazio u nastavcima u zagrebačkim *Novostima* (1930, 1931), a pretiskan je 1940; završno poglavlje prenijeto je u dramu *Bez trećega*. Osnovni fabularni pokretači njegovih novela su također sudbinski, erotski i biološki nagoni, iako je kadikad naglašenija društvena okosnica (*Dva bijela hljeba*). U noveli *Kvartet*, tiskanoj u istoimenoj zbirci (1936), sjedinjene su najvrednije osobine hrvatske moderne psihološke proze, pretapanje realnosti sa snoviđenjima, pribjegavanje svijetu podsvijesti, simultanost više tijekova zbivanja te namjerna nedorečenost. Već u prvim Begovićevim dramskim djelima očituju se sklonosti za erotiku i obradu ženskih likova te za blještave mogućnosti scene. Te su osobine još zamjetnije u malim komedijama, pseudoromantičnoj povijesnoj drami iz napoleonske ere *Gospođa Walewska* (1906) i realističnoj drami iz zavičajnog podneblja *Stana Biučića* (1909). Njegova artistska senzibilnost, svestrano kazališno obrazovanje, poznavanje suvremene dramaturgije i težnji modernog glumišta, najviše su izraženi u tekstovima nastalim u međuratnim godinama. Ni u dramama iz tog razdoblja nema pravih konflikata; nižu se događaji, a lica postavljaju u nove situacije iz kojih se, u raznovrsnim kontrastiranjima i efektnim naglašavanjima detalja, rađa dramski ugođaj. Istodobno B. je dalje tematski vezan uz variranje ljubavnih odnosa i likova žena. Tada nastaju njegova najzapaženija djela: *Božji čovjek* (1924), mistično-religiozne problematike, variranja senzualnog i duhov-

nog, zatim *Pustolov pred vratima* (1926), u kojem se kompozicijski i stilski vješto poigrava s podsvjesnim, irealnim i tragigrotesknim te potvrđuje svoje sklonosti Pirandellovu kazalištu relativnosti istine; komedija *Amerikanska jahta u splitskoj luci* (1930), u kojoj se zapažaju lirski akcenti, humor protkan sjetom i blaga ironija te drama *Bez trećega* (1931), izrasla iz pokušaja raščlanjivanja intimnih psiholoških reakcija. Surađivao je u novinama, časopisima, almanasima i zbornicima, a više njegovih književnih radova tiskano je samo u periodici; npr. mladenački dramski pokušaji: *Pod ciganskim čadorom* (*Prosvjeta*, 1894), *Na novu godinu* (*Vienac*, 1895), *Na moru* (*Prosvjeta*, 1896), *Fernando i Korisanda* (*Nada*, 1897), *Pabirčenje* (*Život*, 1900), *Blago i slatko umiranje* (*Nada*, 1901), *Lijepa kneginja* (*Kalendar Svačić*, 1904). I neki dramski tekstovi objavljeni su dosad jedino u časopisima: *Stana Biučića* (*Savremenik*, 1909), *Gospođa Sreća ili Pierotovo ranjeno srce* (*Letopis MS*, 1910), *Dva prstena* (*Srpski književni glasnik*, 1935), *Čovjek je slabo stvorenje* (*Zeta*, 1937, 16–20) i *Poždrljivac* (*Spremnost*, 1942); drama iz života srijemskih interniraca 1914–1916. u Bisagradu, *Badnje večer Katice Degrelove*, tiskana je istom 1981. u *Radu JAZU*. Potpisivao se i pseudonimima: *Tugomir Cetinski*, *Xeres de la Maraja*, *Stanko Dušić*, *Esop s Griča*, *Hipolit*, *Malvolio* i *Petronius*. — Većina Begovićevih dramskih djela praižvedena je u zagrebačkom glumištu: *Venus victrix* (1905), *Gospođa Walewska* (1906), *Stana Biučića* (1909), *Laka služba* (1915), *Male komedije* (*Biskupova sinovica*, *Čičak*, *Cvjetna cesta*, 1921), *Svadbene let* (1923), *Božji čovjek* (1924), *Pred ispitom zrelosti* (1925), *Pustolov pred vratima* (1926), *Hrvatski Diogenes* (historijski komad po romanu A. Šenoe, 1928), *Sanjin* (dramatizacija istoimenog romana M. P. Arcibaševa, 1929), *Amerikanska jahta u splitskoj luci* (1930), *Bez trećega* (1931), *Dva prstena* (1935), *I Lela će nositi kapelin* (1936). Poznato je također da su u Splitu prikazane, kasnije izgubljene Begovićeve drame, *Za tuđu sreću* (1903) i *Marko Marulić*. Za svoja dramska ostvarenja igrana u nacionalnom glumištu u Zagrebu dobio je četiri Demetrove nagrade (*Stana Biučića*, 1909/1910; *Božji čovjek*, 1924; *Bez trećega*, 1931/1932; *I Lela će nositi kapelin*, 1935/1936). Na zagrebačkoj pozornici održana je 1937. praižvedba komične opere J. Gotovca *Ero s onoga svijeta* za koju je po narodnoj priči B. napisao libreto. Brojna njegova djela prevedena su i tiskana na bugarski, češki, engleski, esperanto, mađarski, njemački, poljski, slovački i talijanski jezik, a njegove drame igrane su u više zemalja. Po nepotvrđenim podacima *Gospođa Walewska* igrana je već 1914. ili 1915. u Petrogradu. *Božji čovjek* izveden je najprije u Brnu 1925, a zatim je igran u Pragu (1926, 1943), Bratislavi (1927, 1939) te SAD. Veće zanimanje pobudila je drama *Pustolov pred vratima*, prikazana 1927. u Brnu i Plzeňu, a zatim u Sofiji (1928), Beču (1928), Oslu (1928), Bergenu (1928), Rimu (1928), Rio de Janeiru (1929), São Paolu (1929), Buenos Airesu (1929), Montevideu (1929), Pragu (1929), Budimpešti (1929), Bukureštu (1942), Napulju (1942), Bologni (1942), Milanu

(1942) i Ferrari (1942). Komedija *Amerikanska jahta u splitskoj luci* uprizorena je najprije u Hamburgu (1930). Najveći odjek u inozemstvu imala je drama *Bez trećega*, koja se izvodila u Brnu (1932), Poznańu (1936), Parizu (1936), Pragu (1939), Budimpešti (1940), Kaposváru (1940), Weimaru (1940), Berlinu (1940), Beču (1941), Mannheimu (1942), Meiningenu (1942), Bremenu (1942), Bratislavi (1942) itd. Drama *I Lela će nositi kapelin* igrana je u Brnu (1937) i Wrocławu (1940). U inozemstvu su igrane i male komedije. B. je jedan od najigranijih hrvatskih autora izvan domovine. Po komediji *Amerikanska jahta u splitskoj luci* Česi su 1939. snimili istoimeni film, a prema drami *Pustolov pred vratima* režirao je film Š. Šimatović (1961). Mnoga Begovićeva djela adaptirana su za radijsko izvođenje, a zagrebačka TV prikazala je dramatizaciju novele *Dva bijela hljeba* te *Amerikansku jahtu u splitskoj luci* i adaptaciju *Stane Biučića*. — U putopisnoj prozi i esejima B. je polazio uglavnom od osobnih doživljaja koje teorijski nije produbio ni uzdigao na univerzalnu razinu. Kao kazališni kritičar djelovao je u zagrebačkim *Novostima* (1920–1925) te je objelodanio više članaka, recenzija, većih eseja i studija o glumcima i redateljima (I. Raić, J. Bach), a dio te građe priredio je M. Fotez u knjizi *Kritike i prikazi* (1943). U Zagrebu je B. režirao tri kazališna komada: 1911. Goetheovu dramu *Götz von Berlichingen* i Pailleronovu komediju *U svijetu dosade* te 1921. tragediju O. Dymova (pseud. O. I. Dereljmana) *Nju*; ta je njegova djelatnost ostala nezapažena. B. se bavio i prevođenjem. Prevodio je poeziju G. Carduccija, G. D'Annunzija, J. W. Goethea i H. Heinea, a za zagrebačko glumište prepjevao 40 dramskih tekstova (C. Goldoni, P. Calderón de la Barca, F. Schiller, Goethe, O. Wilde, H. Ibsen, F. Grillparzer; M. Maeterlinck, H. Hofmannsthal, D'Annunzio, F. Wedekind, H. Bahr, S. Zweig, L. Pirandello, W. S. Maugham, É. Pailleron i dr.). Sastavio je i dvosveščanu antologiju *Hrvatska proza XX stoljeća* (Zagreb 1942, 1943). Njegova korespondencija dijelom je tiskana u *Radovima Instituta JAZU u Zadru* (1960) i u *Kronici Zavoda za književnost i teatrologiju JAZU* (1976); u tom Zavodu čuva se i Begovićeva rukopisna ostavština. — O Begoviću se pisalo mnogo i s različitih stajališta. Knjiga *Boccadoro* izišla je u jeku hrvatske moderne i bila odmah prigrljena od »mladih« (P. Skok, M. Marjanović) i njihovih zagovornika (K. Š. Gjalski) koji su u njoj otkrili neposrednost uživanja u ljepoti, sposobnost opažanja nijansi, estetizam. »Stari« (D. Politeo, J. Hranilović) bili su osupnuti Begovićevim hedonizmom te su njegovu liriku nazvali »bolesnom«. Jedini je A. G. Matoš postupio kritičko-analitički i utvrdio nedostatke te poezije, iznikle iz pjesnikova »kosmopolitizma koji vodi u pretjeranu ali hladnu eleganciju«, te iz nedovoljna poznavanja jezika i akcenata, zbog čega se izgubio ritam i narušila forma. Kritičko razmišljanje o romanu *Giga Barićeva* potaklo je A. Barca da ustvrdi kako je B. »u hrvatskoj književnosti bio i jest najčistiji literat«. Razlikujući pojam literata od umjetnika, Barac predstavlja Begovića kao pisca koji je shvatio važnost tiskane riječi, koji je obrazovan i piše lako, pozna tendencije u kn-

jiževnosti svog doba i razumije afinitete publike. Roman *Dunja u kovčegu* je u međuratnim godinama često nazivan najboljim hrvatskim lirskim romanom, a J. Bogner je uočio osebujan ritam njegova poetskog jezika nalazeći u njemu nešto iracionalno i neuhvatljivo. Kritičari su uočili Begovićev osobit odnos prema dramskome, kad izmišlja imaginarne svjetove ili pravi ekskurze u prošlost i kad se njegova lica gube u prividnim egzistencijama. Disharmoniju u izboru tema, neprekidno mijenjanje stila i traganje za što efektnijim rješenjima, izazvali su mnoga sumnjičenja u izvornost njegova djela. Jednog od najozbiljnijih kritičara Begovićeva dramskog rada, Bognera, atmosfera nekih drama podsjeća na I. Vojnovića (*Amerikanska jahta u splitskoj luci*), dok su neki kritičari zapazili zavisnost drame *Bez trećega* o Krležinoj *Agoniji*. Izvedbe nekih njegovih drama bile su zabranjene ili unaprijed onemogućene (*Laka služba*, *Čovjek je slabo stvorenje*, *Badnje več*, *Katice Degrelove*). Mladenačke drame desetljećima su bile prešućivane, a erotske humoreske se i danas uglavnom ignoriraju. Nekima je, npr. zagrebačkoj izvedbi *Pustolova pred vratima* u režiji B. Gavelle, kritika pridala povijesno značenje. U osporavanjima, kao i u odmjereno pisanim kritikama, isticala se njegova ovisnost o stranim autorima (H. Ibsen, G. Hauptmann, L. Pirandello, L. N. Andrejev, H. R. Lenormand). Nesumnjivo je da se B, koristio tuđim iskustvima, ali u modificiranom obliku, te da je bio sklon kompromisu s građanskim ukusom publike. O tome je posljednju riječ imala suvremena kritička revalorizacija Begovićeva rada (Š. Vučetić, M. Vaupotić, B. Hećimović, V. Flaker, R. Trivunac, B. Senker). Njome je B. određen kao »senzibilan a ne meditativan stvaralac, razapet između umjetnosti i literatstva«, pisac koji ne stavlja pred sebe dalekosežne ideale i nema društveno determiniranih smjernica, već radije ponire u pomalo ekstravagantne odnose i situacije, računajući uvijek na odaziv publike. U efektnim rješenjima i stilskim novinama zamijetili su literarnu i umjetničku obrazovanost, suživljenost sa suvremenim strujanjima književnosti, posebice kazališne umjetnosti, a to ga je izdvojilo od glavnine hrvatske književnosti onog doba i omogućilo prodor izvan granica naše zemlje. Osobit prinos istraživanju Begovićeve biografije dao je M. Žeželj monografijom *Pijanac života* (1980).

Prvi nastavak romana Giga Baričeva u zagrebačkom dnevniku Novosti

IVANA GIOVE ŽUPA

Ivana Giove Župa (Split, 1981.) je svestrana dramska umjetnica – glumica. Ostvarila je značajan broj kazališnih uloga u zemlji i inozemstvu. Sudjelovala je na brojnim stručnim radionicama, u kazališnim i televizijskim projektima. Od najranijeg djetinjstva vezana uz „daske koje život znače“, preko početaka u Mozaika, GKM Split do Akademije. Od 20002.-2007. članica HNK-a u Mostaru. Od 2006. članica Hrvatskog društva dramskih umjetnika.

Voditeljica dječjeg kazališta Harlekin pri CZK Omiš, gdje ujedno uspješno vodi 11. sezonu škole glume za djecu. Radi društveno angažirane i aktualne projekte kao što je predstava „Samo reci Ne“ koja problematizira problem narkotika i alkohola među mladima. Godišnje producira dvije kazališne predstave sa polaznicima i niz prihodnih nastupa.

Za svoj rad nagrađena je Osobnom nagradom Grada Omiša. Članica je ansambla Gradskog kazališta Mali princ Omiš, u kojem se od predstava posebno ističu dvije vlastite monodrame „Klytimestra“ 2018. i „Ja sam dama“ 2016. Od 2015. je aktivna klaunesa – dr. Cmok, Crvenih nosova klaunovadoktora, hrvatskoj podružnici međunarodne organizacije RED NOSES International.

ULOGE (kazalište):

„**SLONOVAČA DONJEG DOCA**“ autorski projekt / Gradsko kazalište Mali Princ, režija: Ivana Giove Župa, Omiš 2024., uloga: Milica Milka Malenica

„**KRALJ EDIP**“ Sofoklo / Gradsko kazalište Mali princ, režija: P. Buljević, Omiš 2023., uloge: Jokasta, Sfinga, Smrt

„**SVE MINISTROVE LAŽI**“ Aldo de Benedetti / Gradsko kazalište Mali Princ, režija: P. Buljević, Omiš 2022., uloga: Sofija

„**ZAVODNICI**“ autorski projekt / koprodukcija Kazališna družina Ritam igre i Gradsko kazalište Mali princ, Omiš 2022, uloga: Žena

„**GASTARBAJTERSKA BAJKA**“ Mate Matišić / Gradsko kazalište Mali Princ, režija: P. Buljević, Omiš 2021., uloga: Mara

„**KLYTAIMESTRA**“ Marijan Matković / Gradsko kazalište Mali Princ, monodrama, režija: P. Buljević, Omiš 2018., uloga: Klytaimestra

„**KUMOVI**“ Dušan Kovačević, Gradsko kazalište Mali Princ, režija: Petar Buljević, Omiš 2018., uloga: Kuma Ema

„**JA SAM DAMA**“ Meri Bauk, Gradsko kazalište Mali Princ, monodrama prema facebook zapisima, režija: Petar Buljević, uloga: Dama, 2016.

„**OTOK SREĆE**“ F. M. Dostojevskom, S. Dragun, Gradsko kazalište Mali Princ, režija: P. Buljević, 2017., uloge: Duša, Sofija

„**6 LICA TRAŽI AUTORA**“ L. Pirandello, Gradsko kazalište Mali Princ režija: Petar Buljević, 2015., 2016. uloga : PASTORKA

„**KAKO JE NEW YORK DOČEKAO KRISTA**“ I. Raos , Gradsko kazalište Mali Princ, režija: Otokar Levaj, 2014., uloga: Artur/vrag

„**MUKA SV. DUJMA**“ Silvane Dragun, režija: Rade Perković, Split, Solin 2013. Uloge: Filomena, Apolonija, Lilith-Vražica

„**MACBETH**“ W. Shakespeare, Gradsko kazalište Mali Princ, režija: P. Buljević, 2013. Uloge: Ubojica1, Duh, Liječnik, Svjetlonoša

„**OPSADA SINJA**“ prema scenarijskom predlošku prof. Velimira Borkovića, režija: Rade Perković, Sinj, 2013. Uloge: Slijepac/prorok, Hurem

„**SV. FRANE I SULTAN**“ Franjevački institut mira, Kulturna udruga Marko Marulić, režija: Rade Perković; Split, 2011. uloga: Žena

„**ZLOČESTA PREDSTAVA**“ autorski projekt / dramski kolaž / HNK-a Mostar, 2010. uloge: Eva, Južina, Elen, Omelija, Gđa. Kolumbo, Žena, Gatara, Petrunjela, Beba, Helena, konobarica Zehra, Julija

„**GOSPOĐICA JULIJA**“ A. Strindberg, režija: Damir Zlatar Frey, 2008., uloga: Kristina

„**HASANAGINICA**“ Milan Ogrizović, režija: Nikša Leko i Ante Šučur, IMOTSKI 2007., uloga: Sultanija

„**BLJESAK ZLATNOG ZUBA**“ Mate Matišić, režija: Nina Kleflin, HNK MOSTAR 2007., uloga: Zlata

„**LER**“ Maja Pelević, mentor/režija: Miloš LAZIN, Studio 64 - Narodno pozorište

Mostar, diplomatska predstava 2006., uloga: Cica

„**MOSTARSKA NOSTALGIJA SVJETLOSTI**“ Goran Matović, režija: Gradimir Gojer, Dani Matice Hrvatske Mostar 2006.

„**SVE O ŽENAMA**“ Miro Gavran, režija: Robert Raponja, HNK MOSTAR 2006. uloge: Stela, Olga, Jasna, Dada, Agneza

„**ANTIGONA, KRALJICA U TEBI**“ Tonči Pertasov Marović, HNK SPLIT, 2004. režija: Matko Raguž, uloge: živa slika + kor

„**UBU – KRALJ ROBIJAŠ**“ Alfred Jarry, režija: Zlatko Bourek, HNK SPLIT, 2005. uloge: Plemić, Sjena

„**NOĆ DUGIH SVJETALA**“ Damir Šodan, režija: Tanja Miletić-Oručević, MOSTARSKI TEATAR MLADIH 2006., uloga: Đeri

„**TEŠTAMENAT**“ Vanča Kljaković, režija: Dražen Ferencina, HNK MOSTAR 2003., uloga: Paškva

„**KOKOŠ**“ Nikolaj Koljada, režija: Dražen Ferencina, HNK MOSTAR 2004., uloga: Susjeda

„**SVADBA S PJEVANJEM**“ prema «Piru malograđana» Bertola Brechta i songova Kurta Weilla, HNK Mostar 2005., režija: Tanja Miletić-Oručević, uloga: Mlada

„**KATARINA KOSAČA – POSLJEDNJA VEČERA**“ Ibrahim Kajan, režija: Tanja Miletić-Oručević i Sead Đulić, MOSTARSKI TEATAR MLADIH 2003., uloge: Paula, kor

MARIJAN GRBAVAC MIRIĆ

On je poput ugodnog ljepila na koje se hvataju svi zaljubljenici u kazališne daske, u svojoj sredini okuplja ljude i uči ih glumi, priprema s njima predstave, režira, osvaja priznanja, puni dvorane. Kad ga vidite i kad vam se obrati i najtužniji čovjek se nasmije. Iz njega jednostavno zrači pozitivna energija.

U kazalište ulazi 1972. sa predstavom "Spli'ski akvarel". Taj prvi put u teatru ostavio je na njega pečat koji ga prati i dandanas. Od HNK Split, preko tadašnjih "Titovih mornara". Upijao je od velikog **Milovana Alača** svaku gestu, svaki geg i mig. Osamdesetih godina imao sam i vlastito kazalište, "Teatar F". Kazalište mladih iz Splita osnovano je po statutu Teatra F. Statirao je na Splitskom ljetu, a poslije i glumio brojne sporedne uloge u ansambl predstavama.

S raznim kazalištima je proputovao cijelu bivšu državu, nastupao u Beču, Londonu, po Njemačkoj. „*Sjećam se jedne audicije pred povjerenstvom u sastavu Ranko Marinković, Boris Dvornik, Zdravka Krstulović, Darko Ćurdo, legendarni Josip Genda. Prijavilo se više od sto kandidata i nisam se pripremao jer jednostavno nisam. U foajeu HNK, gdje sam, to se moram pohvaliti, kao prvi glumac izveo svoju monodramu Ivana Sveteca "Umijeće umrijeti", bilo je burno. Imao sam na repertoaru Ujevićevu pjesmu "Himna mome tijelu" i kad sam je izveo, pita me žiri da tko me je pripremao. Kažem im: "Nitko!" "Ajde, mali, ne zezaj", rekoše mi i priupitaše imam li nešto smiješno za izvesti. A ja kao iz topa: "Pa, brate, vi ste meni toliko smiješni da je to za ne povjerovat. To im se toliko dopalo da su me odmah primili."*

Izvodio je Shakespearea, Pirandella, Raosa, Orwella, Sofokla, Matišića, Begovića, Ujevića s raznim kazalištima, a posebno izdvaja monodramu o Tinu Ujeviću u predstavi *Malena mjesta srca moga u produkciji Gradskog kazališta Mali Princ Omiš*. Objavio je 2019. zbirku humoreski *Materin šudarić*, vodi i glumački studio u Prološcu na kojeg je posebno ponosan te je stalni stručni suradnik na HRT-Radio Split u par emisija.

MIKI NOPLING

Kompozitor, Miki Nopling, pravim imenom Milan Štajner, od dječinstva sklada glazbu. Počeo je već od malih nogu s pjevanjem u kazalištu. Sudjelovao je i na Splitskom ljetu u poznatoj i nagrađivanoj predstavi *Carmina Burana* i *La boem*. Pohađao je muzičku školu, a u osnovnoj školi je formirao svoj prvi rock-band. U srednjoj školi prošao je brojne postavbe bendova da bi se već krajem tog perioda formirao bend Nopling, koji je tada stekao kulturni status na bujnoj, splitskoj rock sceni. Taj isti bend je kasnije izdao dva albuma pod najjačim izdavačima u Hrvatskoj. Upisao je Glazbenu akademiju u Splitu, koju nije završio jer se profesionalno posvetio Noplingu. Grupa Nopling hvaljena je i od strane kritičara i publike, specifičnim zvukom i jakim vizualnim identitetom kao pjevač frontman i kompozitor, gostovao je u svim eminentnim televizijskim i radijskim emisijama, nacionalnim i lokalnim te u pisanim medijima zbog osebujnosti izražavanja. Publika je cijenila njihovu iznimno izražajnu živu izvedbu pjesama, neuobičajnu za ove prostore. U tom vremenu, njegove kompozitorske ambicije nadišle su samu rock glazbu stoga je pisao i glazbu za dječje festivale, brojne televizijske i radijske pjevane reklame te za festivale zabavne glazbe. Raspadom benda otvara glazbeni studio i razvija se kao glazbeni producent, dobiva razne nominacije kako u hrvatskim tako i regionalnim glazbenim nagradama poput Porina, Maca i slično.

Rad za kazalište ga je uvijek privlačio pa ga upoznavanje s glumcem Robertom Kurbašom, s kojim dijeli sličnu viziju kazališta i uporabe glazbe u istom, dovodi do suradnje, gdje su napravljene tri uspješne predstave s kojima su obišli sve najbitnije pozornice u državi i regiji, neke i više puta. Snimili su zajedno i 5 CD-ova. *Ispit savjesti*, predstava sastavljena od eseja Tina Ujevića, koje je pisao u 28-oj godini života, u koju je ukomponirana poezija Tina Ujevića i njegovih najbližih suradnika. Druga predstava *Tko je ubio Zvonka Bušića*, o životu hrvatskog heroja, gdje je koristio tradicionalne hrvatske glazbene elemente ukrštene s modernim zvukom. Te treća *More*, predstava o Josipu Pupačiću, ispričana sjećanjima pjesnika Nikole Miličevića, kojoj je Nopling pridao romantičarski pristup u svojoj glazbi. Za predstavu *Gastarbajterska bajka* bio mu je poseban užitak skladao glazbu, ne zato što mu je to bila prva komedija koju je uglazbio već zbog nevjerojatno napisanog teksta Mate Matišića, koji na odličan način izmjenjuje tragične i duhovite trenutke, time je Noplingu bio izazov uglazbiti i dočarati takav životno iskren prikaz.

PETAR BULJEVIĆ

Rođen 1969. godine u Splitu, upisuje Filozofski fakultet u Zadru, smjer kroatistika te nakon završetka studija upisuje i Filozofski studij u Zagrebu na odsjeku Informacijske znanosti kojeg također s uspjehom završava. 2006. osniva Dječje kazalište Harlekin i 2009. Gradsko kazalište Mali princ koje od 2019. ima status profesionalnog kazališta kao poseban odjel Centra za kulturu Omiš. U kazališnoj produkciji je režirao i postavio na kazališne daske u Dječjem kazalištu Harlekin predstave autora: E. Kishon (Kod kuće je najgore 2006.), H. C. Andersen (Snježna kraljica 2007.); Lyman F. Baum (Čarobnjak iz Oza 2008.); A.S. Exupery (Mali Princ 2009.); J. Spyri (Heidi 2010.), I. B. Mažuranić (Šuma Striborova, 2011.) Braća Grimm (Pepeljuga 2011.); J. M. Barrie (Petar Pan 2012.); C. Dickens (Božićna priča 2013.). U Gradskom kazalištu Mali Princ postavio je predstave autora: C. M. Pensa (Bazen u dvorištu 2010.); M. Smoje, (Bravura je živit bez lavura, 2010.); W. Shakespeare, (Macbeth 2011.); L. Pirandello (Šest lica traži autora 2015.), M. Bauk, (Ja sam dama, 2016.); F. M. Dostojevski (Otok sreće, 2017.); M. Matković (Klytimestra, 2018.), T. Ujević (Malena mjesta srca moga, 2018.) D. Kovačević (Kumovi, 2018.), M. Matišić (Gastarbajterska bajka, 2021.), A. Benedetti (Sve ministrove laži, 2022.), Sofoklo (Kralj Edip, 2023.), (Slonovača Donjeg Doca, 2024.), I.B.Mažuranić (Šuma Striborova, 2025.), M. Begović (Bez trećega, 2025.). Pokretač je raznih književnih susreta, manifestacija, ali i pjesničkih večeri (npr. A. B. Šimić, Tin Ujević, F. G. Lorca, N. Miličević), među kojima treba spomenuti međunarodnu produkciju pjesama o moru (Good morning sea: Rusija, Kina, Indonezija, Engleska, Španjolska, Portugal, Italija, Južnoafrička Republika 2008.) Idejni je začetnik usustavljene Zaklade NSK Anđelko Novaković u suradnji s Veronikom Čelić Tica iz Nacionalne sveučilišne knjižnice u Zagrebu, a koja s uspjehom djeluje i danas. Osnivač je Gradskog kazališta Mali Princ u Omišu od 2019. u statusu profesionalnog kazališta i Dječjeg kazališta Harlekin za što je i nagrađen osobnom nagradom grada Omiša. Sudjelovao je u projektu World Book Day u stvaranju interaktivne svjetske priče za Svjetski dan knjige 2009. Pokrenuo je međunarodni likovno-literarni natječaj u Tjednu Josipa Pupačića. 2017. pokreće plesnu djelatnost osnivanjem dječjeg baleta *Omiške pahuljice* koji godišnje producira dvije velike dječje baletne predstave. Također osniva Galeriju AZ i od drugog mjeseca 2016. do danas priredio je oko stotinjak likovnih i kiparskih izložbi od koje dvije međunarodne. Pokreće nakladništvo te osniva Biblioteku AZ pri Centru za kulturu Omiš gdje tiska do sada 24 naslova što historiografske što recentne literarne građe kao glavni urednik biblioteke. Započinje i s prvom omiškom filmskom školom pri Centru i inicijator je snimanja prvog kratkometražnog igranog filma Lutak. Jedan je od osnivača međunarodnog festivala komorne glazbe Ostinato koji traje već osmu godinu u gradu Omišu.

Dobitnik je:

- nacionalne, Državne nagrade Ivan Filipović koje dodjeljuje Sabor RH i Ministarstvo znanosti RH za postignuća u promicanju hrvatske kulture i unapređenju pedagoške teorije i prakse 2009.,
- osobne nagrade grada Omiša za kulturni rad u kazališnoj djelatnosti 2012.,
- nagrade Splitsko-dalmanske županije za doprinos razvoju kulture i očuvanju dalmatinske kulturne baštine 2017.
- nagrada za najbolji dramski tekst - prilagodbu teksta (dramaturgija Petar Buljević) u predstavi Ja sam dama na 29. smotri kazališnog stvaralaštva Vukovarsko-srijemske županije, 2017.
- nagrade za najbolju predstavu, Malena mjesta srca moga, režija Petar Buljević na županijskoj smotri kazališta SDŽ, 2018.
- osobne nagrade grada Omiša za 2019. za predan, ustrajan i vizionarski rad na obogaćivanju kulturnog života Omiša, a posebno za iznimno kvalitetnu organizaciju Omiškog ljeta koje je postalo poželjna pozornica za sve renomirane umjetnike i umjetničke skupine te za otvaranje potpuno novih područja u kulturi grada kao što su: kazalište, balet, film i izdavačka djelatnost.

Trenutno obavlja poslove ravnatelja Centra za kulturu Omiš i umjetničkog direktora Gradskog kazališta Mali princ.

GIGA BARIĆ JE ROĐENA Ivana Giove Župa: 'Kao društvo moramo prekinuti gromoglasnu šutnju'

U omiškom Gradskom kazalištu 'Mali princ' 15. studenoga 2025. premijerno je izvedena antologijska drama Milana Begovića 'Bez trećega'. Iduće godine obilježava se 150 godina od rođenja velikog književnika, pa je mali, ali uhodan i iznimno talentiran ansambl omiškog teatra među prvima u Hrvatskoj odlučio napraviti hommage liku i djelu našeg glasovitog umjetnika.

A o tome u kojoj su mjeri uspjeli, najbolje govori gromoglasna tišina publike nakon sudbonosnog hica koji će na kraju trećeg čina u svog supruga **Marka Barića**, povratnika s ruskog fronta i osmogodišnjeg zarobljeništva, ispaliti patološkom ljubomorom izmučena **Giga Barić**. Muk u dvorani pretvorio se zatim u gromoglasan pljesak, a ekipa omiškog teatra svojom se izvedbom svrstala uz bok velikim i poznatijim kazališnim kućama.

Predstavu je režirao ravnatelj javne ustanove pod čijim okriljem djeluje kazalište 'Mali princ' Petar Buljević, a supružnike Barić igraju **Ivana Giove Župa** i **Marijan Grbavac**, izniman glumački par koji doslovno u svakom trenutku teške i mučne Begovićeve drame igra do posljednjeg daha.

'Giga Barić u meni je potajno čučala još od srednjoškolskih dana'

Splitska dramska umjetnica Ivana Giove Župa priznaje da joj je Begovićeva protagonistica bila jedna od najzahtjevnijih uloga u karijeri, a u razgovoru za Nacional otkriva i da je taj lik potajno čučao u njoj još negdje od srednjoškolskih dana, kad je prvi put pročitala dramu 'Bez trećega'.

"Za šest godina obilježit će se sto godina od praizvedbe djela koje se izvodi po čitavom svijetu (prvi put odigrana je 1. listopada 1931.), a **Milanu Begoviću** je 19. siječnja iduće godine 150. godišnjica rođenja. Porazno je i tužno što oni koji bi trebali posvetiti pozornost nacionalnim klasicima i našim autorima, a to su nacionalne kazališne kuće, to nisu napravile. Ovih dana jedna je kolegica objavila program Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu za iduću godinu – na repertoaru uopće nema Begovića", kaže nam Ivana Giove Župa te dodaje kako se čini da na daskama koje život znače prevladava populizam, dok se sve manje teži tome da se na predstavi radi četiri do pet mjeseci, kako bi glumci duboko uronili u lik i problematiku djela, kao i da se glumac potroši, potpuno dajući sebe nekoj ulozi.

Od Trojanskog rata do danas skoro ništa se nije promijenilo

Muško-ženski odnosi, posljedice rata, patrijarhalno ozračje u društvu, ranjivost

i nezaštićenost žene, pretjerana ljubomora koja u konačnici završava fatalno, teme su koje prevladavaju u Begovićevoj drami, a koje su danas, možda više nego ikad, prisutne na svakom koraku i zahtijevaju široku raspravu u javnosti.

‘Porazno je i tužno što oni koji bi trebali posvetiti pozornost nacionalnim klasicima i našim autorima, a to su nacionalne kazališne kuće, to nisu napravile, pa tako uopće nema Begovića’

“Do danas se jako malo, ili čak ništa nije promijenilo. Baš kao i od Trojanskog rata pa sve do današnjeg vremena – kad je riječ o ljubavi, ljubomori, odnosu između muškarca i žene – prevladava narativ prema kojem je muškarcu sve dozvoljeno, a žena mora stajati i klimati glavom. Kad smo počeli raditi na tekstu, razmišljali smo o tome da radnju smjestimo u sadašnje vrijeme, gdje se Marko Barić nije vratio s fronta u Rusiji nego iz Domovinskog rata. Pokušali smo raditi tako, pa smo nakon nekih mjesec dana proba shvatili da se ništa ne bi znatno promijenilo ostavimo li sve onako kako jest u originalu. Na kraju smo se složili da nećemo nagrđivati svetinju Begovićeve autorskog djela i da ćemo ostaviti u tom periodu, jer je, sve, nažalost isto: isti su PTSP momenti hrvatskog logoraša, kao i onoga koji je preživio osam godina ratnog zarobljeništva u Rusiji, kao u originalu”, zaključila je glumica koja nam otkriva kako je za nju nastup na kazališnim daskama magično, gotovo ritualno iskustvo.

Muško-ženski odnosi, posljedice rata, patrijarhalno ozračje u društvu, ranjivost i nezaštićenost žene, pretjerana ljubomora koja u konačnici završava fatalno, teme su koje prevladavaju u Begovićevoj drami, a koje su danas, možda više nego ikad, prisutne na svakom koraku i zahtijevaju široku raspravu u javnosti.

Osim što su publici pružili nezaboravnu i snažnu izvedbu velikog hrvatskog klasika, glumačko-redateljska ekipa ‘Malog princa’ uspjela je upravo to: otvoriti vječita pitanja kojih nije lišen nitko tko promišlja život te u konačnici pokazati da se kultura podjednako kvalitetno događa i unutar jednog malog i ambicioznog kazališta koje čini svega nekoliko talentiranih pojedinaca, spremnih na izazove. Na tome im svakako treba čestitati.

Tina Disopra

Centar za kulturu Omiš
Gradsko kazalište Mali princ
Ravnatelj Petar Buljević

INFORMACIJE, REZERVACIJE, PRODAJA ULAZNICA

Blagajna Gradsko kazalište Mali princ Omiš

tel: 021 559400

mob: 0958245837

e-mail: ustanova@czk-omis.hr

Radno vrijeme: pon-pet 10.00-15.00 i

dva sata prije početka predstave

Subota i nedjelja: dva sata prije početka predstave

Izdavač: Centar za kulturu Omiš, Gradsko kazalište Mali princ 2025.

Za izdavača: Petar Buljević

Tekstovi: Petar Buljević, Tina Disopra

Fotografija: Lucija Kovačić

Dizajn i grafička priprema: Zorica Muše

Tisak: Foto Gunjača

